

HOF TER WEIJDE

ST. JORIS EN DE DRAAK

Middeleeuwen

“Moet u niet in de tuin werken, broeder tuinman?” De oude kloosterling had Peer binnen gelaten. Goedkeurend zag hij dat de jongen zijn best had gedaan om een beetje netjes voor de dag te komen. Zijn wambuis zag een beetje groezelig maar hij had zijn handen en zijn gezicht gewassen in de wetering. “Vandaag niet, jonge vriend.” zei de oude man. “Ik denk dat ik door dat rare weer van de laatste tijd kou heb gevat en dat moet je op mijn leeftijd niet te licht opvatten.

In ieder geval werk ik vandaag binnen...”

“Kan ik helpen?” vroeg Peer gedienschtig.

“Als de vloer droog is, ga ik de meubels in de opkamer in de bijenwas zetten. Je mag me helpen met uitwrijven, als je dat wilt. Maar heb je zelf niks belangrijks te doen?”

“Ik mocht gaan spelen van m’n moeder. Maar ik had zin om even bij u langs te gaan.”

De broeder beklom de paar treden naar de mooie kamer en opende de luiken van de ramen. Breed viel het daglicht naar binnen.

Peer was hem gevolgd, nadat de oude man hem had gewenkt en keek nieuwsgierig om zich heen. Niemand van zijn vrienden was ooit in Hof ter Weijde geweest... behalve dan in de tuin om appeltjes te pikken!

Zorgvuldig wreef de oude man de grote houten tafel schoon met een doek...het bovenblad, de poten, de onderkant...alles. Hij pakte een dot schapenwol en gaf ook een pluk aan Peer.

“Hier, jongen.” zei hij, een aarden pot met bijenwas op een krukje zettend. Hij dipte met de wol een beetje was op en begon nauwgezet het tafelblad in te wrijven.

“Als jij nou onder de tafel kruipt met je jonge lijf, dan kun jij de onderkant invetten.”

Samen behandelden ze even later de tafelpoten.

Steunend inspecteerde de oude man de onderkant van de tafel en wees nog een paar plekken aan die door Peer overgeslagen waren.

“En nu poetsen!” zei hij. Met een doek wreven ze beiden de was uit tot de tafel begon te glimmen. De warmgeworden bijenwas geurde heerlijk fris.

“Dit is toch vrouwenwerk?” vroeg Peer.

“Misschien...” antwoordde broeder tuinman. “Maar vergeet niet...dit is een mannenklooster. Hier komen geen vrouwen...”

“En die dan?” vroeg Peer, terwijl hij naar de open haard wees.

Niet-begrijpend volgde de oude kloosterling met zijn ogen de wijzende vinger.

Toen verhelderde zijn blik zich. “Je bedoelt die dame op die haardstenen?” vroeg hij.

Achter de plek waar in koude tijden het vuur brandde, waren in de muur, in een driehoekvorm, opvallende bakstenen gemetseld. Er was een afbeelding in gestempeld. Een dame stond, met haar handen in de lucht, achter een boom te kijken naar een ridder, die in gevecht was met een soort draak.

“Dat is het verhaal van Sint Joris.” glimlachte de oude monnik.

Nu was Peer aan de beurt om niet-begrijpend te kijken.

“Tja, dat is een oud ridderverhaal.” legde de oude man uit. “Jeweet dat dit klooster behoort aan de Orde van Sint Jan en dat alle broeders uit de ridderstand komen. Ze kennen die oude ridderverhalen natuurlijk allemaal en die komen telkens weer terug in afbeeldingen en in spreekwoorden.”

“Was Sint Jan dan een ridder?” vroeg Peer verbaasd.

“Volgens de overlevering wel.” zei de oude man.

“Volgens het verhaal was hij ooit in een stad, ergens bij het Heilige Land.

Er was daar een grote draak verschenen die de stad voortdurend bedreigde. Om hem rustig te houden, werden hem iedere dag twee schapen geofferd. Dat bleef goed gaan tot de schapen op waren..."

"Logisch," zei Peer,"en wat toen?"

"Toen werden hem mensenoffers gebracht." zei de oude man ernstig."Je hoeft het verhaal niet letterlijk te nemen, hoor. Die draak is gewoon een symbool voor het kwaad...dat gebeurt in oude verhalen vaker."

"Ja," zei Peer ongeduldig,"en wat toen?"

"Er werd telkens geloot wie het volgende slachtoffer zou worden en op zekere dag viel het lot op de dochter van de koning. Zij besloot waardig te sterven en trok haar bruidskleren aan...die hingen al klaar voor het geval er een knappe prins zou komen.

Dienaren brachten haar naar het bos waar de draak zich schuil hield en bonden haar aan een boom. Je begrijpt dat ze in angst en beven op de komst van de draak wachtte. En daar kwam-ie!

Op dat moment kwam er een ridder in volle wapenrusting aangegaloppeerd op zijn paard. Met zijn lans wist hij de draak te verwonden en zo werd het leven van de prinses gered."

"En toen trouwde de ridder met de prinses en ze leefden nog lang en gelukkig!" zei Peer opgelucht.

"Nou, nee..." zei de oude kloosterling nadenkend.

"Een gewone ridder misschien wel...maar dit was Sint Joris en heiligen blijven altijd ongetrouwd. Net als wij in het klooster..."

Maar het verhaal is nog niet afgelopen...de draak was nog niet helemaal dood!

Sint Joris beloofde de koning en het volk dat hij het beest zou doden als iedereen zich door hem tot Christen zou laten dopen. Uit dankbaarheid, maar ook wel uit angst voor de draak, gingen de koning en het volk akkoord.

Sint Joris klapte daarop zijn helm dicht en gaf zijn paard de sporen. Met zijn lans doodde hij de draak en op die dag lieten 15.000 mensen zich dopen. Tenminste, zo gaat het verhaal!"

"Wel een mooi verhaal!" vond Peer. "Misschien heeft die draak wel vuur gespuwd!"

"Hoezo dat?" vroeg de oude man. Hij kon deze

gedachtesprong niet helemaal volgen.

"Daarom hebben ze Sint Joris hier direct achter het vuur vastgemetseld! Hij kon blijkbaar goed tegen de hitte!" zei Peer triomfantelijk.

Voor de zekerheid dook hij weg toen broeder tuinman net deed of hij hem een draai om zijn oren wilde geven...

Hans Doornweerd – Latifundium ad Flevum

VERHAAL